

Zondag 12 juli 2026
vierde van de zomer

Lezing uit de geschriften, gezongen en gesproken:

- 'De stilte zingt U toe': **lied 65,1**
- Lezing: Psalm 65,5-11
- 'Gij kroont het jaar van uw genade': **lied 65,6**

Evangelielezing: Matteüs 13,1-9.18-23

*Lied: 'De lage, de hoge gevaren' – **lied 764, 3+5+6***

Overweging

De natuur in haar meest gulle vorm. Dat is wat we zien om ons heen. De zomer is volop gaande. Vol water staat de rivier van God, jubelt psalm 65, u doordrenkt de voren en effent de kluiten en zegent het jonge groen. We genieten ervan – al hopen mensen met een tuin dat het niet te lang droog blijft.

Roel Kiers vertelde me: ik kan niet zoveel meer maar word elke dag blij van de prachtige natuur. De bomen om mijn huis. De bloemen. Afgelopen zondag lag iets van de gulle overvloed uit de Eshoftuin op de tafels hier in de ontmoetingsruimte, tussen het eten dat we hadden meegebracht voor de maaltijd.

Door diezelfde gulheid gedreven gaan zes mensen uit onze gemeente deze zomer naar Georgië. Ze gaan delen in de oogst: ze zullen de opening van het Day Care Center in Aghaiani meemaken. Ze zullen een vrolijke zomerweek doorbrengen met kinderen en jongeren. Vanmorgen zullen we hen uitzwaaien.

Wanneer we in de beeldspraak van de gelijkenis van Jezus blijven, denken we misschien: zij gaan daar zaaien. Zij gaan daar het goede werk doen. Ze gaan daar financiële steun bieden, zoals dat in de afgelopen jaren al is gebeurd. Dankzij hen en onze bijdragen kwam het Day Care Center tot stand en kan er voor de jongeren een zomerkamp zijn.

Maar klopt dat ook? kun je je afvragen. Wie is hier de zaaier? En wie of wat is de grond waarop gezaaid wordt?

Als wij die zaaier zijn, hoe zaaien wij dan Gods woord?

Als wij die grond zijn, wat voor grond zijn wij dan?

Plezierig dat Jezus zijn gelijkenis zelf al verklaart. Zijn uitleg is helder. Het zaad kan in verschillende soorten aarde vallen, of zelfs op de verharde weg en tussen de distels.

Nu is onze neiging waarschijnlijk om ons gelijk af te gaan vragen: wat voor grond ben ik?

Ben ik wel goede grond? Ben ik niet te hard, te rotsachtig, te vol distels? Ik hoor vast bij die oppervlakkige groep: ben enthousiast over een nieuw inzicht, blij met de mooie woorden, voel me bemoedigd als iemand me een goede gedachte aanreikt. Maar daarna ga ik gewoon over tot de orde van de dag. En denk er niet meer aan...

Of je denkt misschien: dit uurtje in de week bij de kerkdienst, hier of online, is alles wat ik kan opbrengen. Alle andere dagen en uren zijn vol. Met werk en taken en zorgen, met alle dagelijkse beslommingen, met sociale contacten, met af en toe ontspanning. Ik ben dus net als de grond waar distels groeien...

Wat er dan gebeurt, is dat we gelijk denken in termen van prestatie.

Het liefst zijn we goede grond. Grond die honderdvoudig vrucht draagt.

En een goede zaaier. Een zaaier die eer heeft van zijn werk. We kijken naar ouders van wie de kinderen bij de kerk betrokken zijn, of naar ouders als Arwin en Anne die er nog steeds in slagen hun kinderen mee te krijgen naar de kerkdienst. Misschien denken we: dat heb ik toch niet goed gedaan, mijn kinderen hebben niets meer met de kerk. Misschien denken we over onze Eshofgemeente: fijne mensen, maar we falen als het erom gaat jongeren te bereiken...

Dan kan het helpen te bedenken dat we niet zomaar één soort grond zijn. Als je goed naar jezelf kijkt, weet je: ik ben het allemaal. Asphalt, keiharde bodem. Rotsachtige grond, oppervlakkig betrokken maar niet langdurig. Bodem met distels, voortdurend verstikt door de drukte van het leven. En soms zal het zaad bij

mij in goede aarde vallen en gebeurt er iets vanbinnen en naar buiten toe; dan kunnen er vruchten ontstaan.

Hoe kunnen we onze grond veredelen? Hoe wordt onze grondkwaliteit beter? Waar vinden we de compost die ons daarbij helpt?

Of moeten we ons daar misschien niet teveel mee bezighouden...? Het gevaar bestaat dat we ook nu weer vooral willen presteren. We willen 'goede grond presteren'. Terwijl in de symboliek van het graan ook een *sterven* zit: sterven aan de controle. Sterven aan de prestatiedrang. Je eigen ideeën over hoe het 'moet' loslaten.

We zongen: 'Er is geen verwachting van leven, tenzij in de dood van het zaad'. En straks zingen we er nog een lied over: Groen ontluikt de aarde uit het slapend graan...; zaad van God, verloren in de harde steen... Het gaat over hoe wij met Jezus de weg gaan van het zaad in de aarde. Dat hoeven we niet te verstaan als letterlijk doodgaan. Maar als het laten sterven van onze drang om de uitkomst te regisseren.

Datzelfde zal ook de zaaier moeten doen. Zijn drang om de uitkomst te regisseren laten sterven.

En dat is wat hij feitelijk *dóet*, in de gelijkenis. Hij strooit het zaad heel inefficiënt in het rond. Modern management zou zeggen: richt je alleen op de goede grond, dat scheelt zaad! Maar dat doet de zaaier niet. Hij laat de controle los. En accepteert dat hij de uitkomst niet in de hand heeft.

Zo zal het zijn voor Gerwin en Esther, Zeger en Kadeylee, William en Eden en Lisa, op hun reis naar Georgië. En voor ons, als gemeente die hen steunt. Of er vruchten ontstaan is iets wat we los moeten laten. Vruchten ontstaan *vanzelf*. We kunnen ze niet maken. Het Koninkrijk van God is geen fabriek waar wij de productie draaien. Het is een organisch proces. Vruchten kun je niet maken, je kunt ze enkel ontvangen.

Je kunt jezelf en je tijd, je inzet en je talent beschikbaar stellen. Je kunt liefdevol aanwezig zijn en handelen. Jullie zullen dat in Georgië ongetwijfeld doen. En wat de vrucht is van jullie reis? Dat zal een verrassing zijn. Je plant van alles, maar de mooiste momenten zijn ongepland. Een onverwacht gesprek; een verrassende blik. Een moment waarop er even

diepe verbinding is tussen mensen uit twee heel verschillende culturen.

Een vrucht is een cadeau. Een vrucht is per definitie een onverwacht geschenk. Goudstof dat je ineens ziet glinsteren en dat gratis wordt uitgestrooid. Voor mensen in Georgië en voor ons hier in Hoevelaken.

Alleen op die manier kun je in een diaconaal project stappen en er al je krachten aan geven zonder gefrustreerd te raken. Door het niet aan te vliegen als manager die een succesvol project wil afvinken. Maar door met open handen aanwezig te zijn. Om te kunnen ontvangen. Om verrast te kunnen worden.

Het is de verrassing die gebeurt wanneer je erop durft te vertrouwen dat God alles allang in beweging heeft gezet. En dat die beweging doorgaat, ook wanneer wij over een tijdje minder nauw bij Aghaiani en het Day Care Center en de jeugd van Georgië betrokken zijn.

Gerwin en Esther, Zeger en William en Eden en Lisa, straks beloven jullie dat jullie je zullen laten leiden door het voorbeeld van Jezus.

Dat is geen belofte om ervoor te zorgen dat alles vlekkeloos zal verlopen. Het is de belofte dat je met open handen op weg gaat. Klaar om te delen. En klaar om verrast te worden door vruchten die God laat groeien.

En wij als gemeente beloven om jullie te dragen. Zo reizen we als het ware met jullie mee. Op een reis waarop Gods liefde ruimte krijgt om op te staan, zoals we zullen zingen.

Dat het zo mag zijn.

Muziek

*Lied: 'Groen ontluikt de aarde' – **lied 625***